

være nogen Betænkelighed ved at overlade Communerne, med den Erfaring, som de have, at anvende den rene Procentbeskatning. Hvad vil derimod Folgen blive af nærværende Lovforslag? Ikke blot tager man den egentlige Ligning, kan jeg sige, ud af Communalbestyrelsens Haand, idet man lægger den i Haanden paa disse Skattecommissioner, som ere ordnede paa den i § 11 foreslaaede Maade; men selv Valget af de Mænd, som i enhver Commune skulle træde til, og som skulle tilforordnes den lovbestemte Skattecommission, giver ingen Garanti for, at de høre til selve Communalbestyrelsen. Det hedder: Commissionen skal „tiltrædes ved Ansættelsen i hver enkelt Kjøbstad af 2 af dennes kommunale Bestyrelse valgte Medlemmer“; men det er ikke i Lovforslaget gjort til Pligt — og det kunde maaskee ogsaa have sine Betænkeligheder — for Communalbestyrelsen at vælge 2 Medlemmer af sin egen Midte til at tiltræde Commissionen. Det er ganske naturligt, at naar et Hverv paahviler Communalbestyrelsen, de enkelte Medlemmer af samme, saameget de end kunne have imod dette Hvervs Udførelse, da ikke skulle kunne unddrage sig for at stride til det Arbejde, der ifølge Loven paahviler dem, men jeg finder det dog betænkeligt at bestemme, at 2 Medlemmer af Communalbestyrelsens Midte, som ere valgte under ganske andre Forudsætninger, og som ikke, saalænge de ikke have de lovbestemte Betingelser, have kunnet undslaae sig for at indtræde i Communalbestyrelsen, skulle ved denne Lov tillige være forpligtede til at tiltræde som Bisiddere en Commission som den, der her er foreslaet. Jeg troer derfor under alle Omstændigheder, at det vilde være ussikkert, at man holdt saameget som muligt paa det kommunale Elements Udførelse og inderlige Samvirken ved Alt, hvad der vedkommer Indkomstbeskatningen, ogsaa efter den Plan, som her foreligger, og jeg troer heller ikke, at det i saa Henseende skulde være umuligt at træffe Forandringer, der vilde vinde Ministerens Bifald. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing med, hvad jeg forøvrigt kunde have at

bemærke med Hensyn til Enkelthederne i Lovforslaget, ligesom dette ogsaa turde høre mindre hjemme under denne Sagens Behandling. Jeg skal derimod tillade mig, for at undgaae Misforstaaelse, korteligen at recapitulere min Stilling til Sagen. Jeg finder, at der er skjellig Grund for Regjeringen til at fortsætte en Indkomstbeskatning, ikke blot paa eet Aar; jeg finder, at naar Regjeringen alligevel vil blive staaende ved en Fortsættelse af Skatten for eet Aar og ikke tror endnu at kunne forlade en saadan Form for Indkomstskatten, som den vil vedfænde sig som hensigtsmæssig for en længere Fremtid, saa er det et stort Spørgsmaal, om man ikke hellere bør blive staaende ved det nuværende Contingentsystem, eller ogsaa i eet Aar aldeles udsætte at opkræve Indkomstskat.

Fenger: Jeg kan ikke ganske følge den ærede Taler, der sidst havde Ordet, i den Betragtning, at det vilde være mindre rigtigt nu at komme ind paa nogen Dristelse af det Spørgsmaal, om vor finansielle Tilstand er af den Bessaffenhed, at den udelukker en Skat af den Art som den her foreliggende; thi jeg antager, at det maa siges ganske i Almindelighed, at naar Regjeringen forelægger os et Skatteforslag, da er den Hovedopgave stillet os, og da er det det væsentligste og vigtigste Spørgsmaal, som vi først have at afgjøre, hvorvidt et saadant Skattebidrag som det, der er forlangt, kan siges at være aldeles bestemt nødvendigt. Dertil kommer, at saavel under Finantslovens Behandling som nu idag under denne Sags Behandling her i Thinget er dette Spørgsmaal blevet reist, hvilket jeg finder fuldkommen i sin Orden, og jeg troer derfor, at det maa være Thingets Pligt navnlig under en første Behandling at søge at bringe det til den størst mulige Klarhed. Nu vilde de Herrer vist ved de forskellige Betragtninger i forskellige Retninger, som ere fremførte navnlig under Finantslovens 1ste Behandling, have fundet, at det er overmaade vanskeligt, naar vi høre paa disse, at finde Rede i de Talstørrelser og Beregninger, der